சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ரு.] 1916ஞு ஜூன்மீ [பகுதி சு.

தைத்திரீயோபநிஷத்து.

பூமி, ஆகாயம், நட்சத்ராதிமண்டலம், அஷ்டதிக்குள் (இவ்வைந்தும் உலகபஞ்சகம்) அக்கினி, வாயு, சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் (இவ் வைந்தும் தேவதாபஞ்சகம்) ஜலம், ஔஷதிகள், விருட்சங்கள், ஆகாயம், ஆத்துமா (இவ்வைந்துந் திரவியபஞ்சகம்) இம்மூன்று வகுப்பும் அதிபூதம் (பூதசம்பந்தம்)

ஆதியாத்மக வகுப்பு.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் (இவ்வைந் தும் வாயுபஞ்சகம்) க்ஷேத்திரம், மனது, வாக்கு, துவக்கு (இவ்வைந்தும் இந்திரியபஞ்சகம்) தோல், ஊன், ஜலம், எலும்பு, மச்சை (இவ்வைந்தும் தாதுபஞ்சகம்) இம்மூன்றுவகுப்பும் ஆத்தியாத்மிகம்(ஆன்மசம்பந்தம்) இத் தகைய பஞ்சகங்களனைத்தினும் பிரமவியாபகத்தை யறிகிறவனே உபாசகன்.

பிரணவவுபாசனை.

ஓம்என்பது பிரமம், *சப்தத்தினெந்தரூபமும் ஓங்காரத்தால் வியாப கம், ஓம் அனுக்கிருதி (அங்கீகரித்தற்குவிடை) ஓம்எனச் சாமங்களைகானஞ்

* கேவலம் சப்தசொரூபமான ஓங்காரம் பிரம்மமாதல் எங்ஙன மெனின்? பிரம்மத்தை யடையவேண்டுமென இச்சிக்கிறவன் பிரணவத்தை

செய்கிறார்கள், ஓம் சோம் என்பதாய்ப் பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள், (யஞ்ஞத்தில்) அதர்வர்யு (யஜுர்வேதியான ரித்விக்கு) உச்சரிக்கிறான். பிரம்மா (வாத்தியார்) ஓம் எனக்காரியத்தைச் செய்கிறான், ஓம் என்பதாக அக்னி ஹோத்திரத்திற்கு அனுஞ்ஞை கொடுக்கிறான். ஓம் என அத்தியயனஞ் சொல்ல விச்சிக்கிறான். ஓங்காரத்தால் பிரம்மத்தை யடைவேனென விச்சிக்கப் பிரமத்தையடைகிறான்.

கூ-வது அனுவாகம்.

உபாசகனது கருமம்.

தர்மம், வேதாத்தியயனம், பிரயஞ்ஞம், சத்தியம், தபசு, இந்திரிய நிக்கிரகம், மனோநிக்கிரகம், அக்கினிகாரியம், அக்கினிஹோத்திரம், அதிதி பூஜை, வியாகாதிவியவகாரம், புத்திரோர்ப்பத்திவம்ச விருத்தி இவை முதலிய கவனிக்கத்தக்கது.

கம-வது அனுவாகம்.

ஞாநோதயம்,

நான் சம்சார விருட்சத்திற்குப் பிரேரணைச் செய்கிறவனாக விருக்கிறேன், (என்னுடைய) கீர்த்தியானது பர்வதத்தின் சிகரம்போலிருக்கிறது, மேலானவனால் சுத்தம் செய்யப்பட்டவனாய், சூரியனிடத்தில் இருக்கிற

யுச்சரித்துக்கொண்டு அதனர்த்தமாகிற பிரமத்தை யுபாசித்தற்கு ஓம் சப்தம் ஏதுவாகவிருத்தலின் அங்ஙனம் கூறுவதாயிற்று. அன்றியும் ஈண்டு பிரமம் என்றது ஈஸ்வரனை. எங்ஙனமெனின்? நிவர்த்தியாதி பஞ்சகலைகளுக்கும் மேற்பட்டபூர்ண வியாபகத் தன்மையையுடைய பெரியன் ஈஸ்வரனேயாகலின், பெரிய என்னும் பொருளைப் பயப்பிக்கும் பிரம்மசப்தத்தால் கூறினர். மற்றைய தேவர்கள் பஞ்சகலைகளுக் குட்பட்டவராகலின், அவர்கட்குப் பிரம்மசப்தம் பொருந்தாது. 'எவன் பிரமமோ அப்பகவான் ருத்திரன்' எனும் பொருளைத்தரத்தக்க "ருத்ரஸ்ஸ பகவாந்யச்சம்ரஹ்ம" எனும் அதர்வசிரோபத்தா லுண்மையறிக. "அகாரம் ப்ரஹ்மாணம்" "உகாரம விஷ்ணும்" "மகாரம் ருத்ரம்" "ஓங்காரம் ஸர்வேச்வரம்" எனும் நிருஸிஹ்மோத்தரதாபிநி யுபநிஷத்தால், ஈஸ்வரனின் சமஷ்டி வியாபகத்தையும் மற்றையதேவரின் வியஷ்டி வியாபகத்தையும் காண்க. இது போன்றபற்பல சுருதிகள் உபநிடதங்களின் பிரணவ சப்தத்திற்குரியார் ஈஸ்வரனே யென முழங்குகிறது.

வன்போல் அமிருதமாகவிருக்கிறேன், பிரகாசமான தனமாகவும், புத்தியுள்ளவனாகவும், மரணமில்லாதவனாகவுமிருக்கிறேன் இது "திரிசங்கு" ஞானபோதம்.

கக-வது அனுவாகம்.

அனுஸாஸனம்.

ஆசாரியர் வேதத்தை அத்தியயனம் செய்வித்துச் சிஷ்யனுக்குஉபதேசிக்கிறார். நிஜத்தைச்சொல், தர்மத்தையனுசரி, ஆசாரியருக்கு விருப்பமான தனத்தைக் கொடுத்து விடைபெற்றபின் கிரகஸ்தாசிரமத்திற் பிரவேசி, சத்தியத்தினின்றும், தர்மத்தினின்றும், க்ஷேமத்தினின்றும், ஐசுவரியத்தினின்றும், வேதகாரியம், பிதுர்காரியங்களினின்றும் தவறுதல் கூடாது.

தாயாரையும், தந்தையையும், குருவையும், அதிதியையும் பூசிப்பாயாக. நிந்திக்கப்படாத கர்மங்களெவைகளோ அவைகளை அனுசரி, மற்றவற்றை விலக்கு, எங்கட்கு எவை நல்லகர்மங்களோ அவைகளே உன்னால் செய்யத்தக்கவை.

எவர்கள் சிரேஷ்டர்களான பிராமணர்களோ, அவர்களுக்குச் சம்பத்துடனும், லஜ்ஜையுடனும், பயத்துடனும், சினேகத்துடனும் கொடு.

உனக்குக் கர்மத்திலாவது, ஆசாரத்திலாவது சந்தேகம் வரின் அக்காலத்தில் அத்தேசத்தில் சமர்த்தர்களாகவும், அனுஷ்டான பராளாகவும், சாஸ்திரயாராய்ச்சி யுடையர்களாகவும், க்ரோமில்லாதவர்களாகவும், தருமவிச்சையுள்ளவர்களாகவுமுள்ள பிராமணர்கள் எவ்வாறு நடப்பரோ அப்படி நட.

இது விதி, இது உபதேசம், இது வேதரகசியம், இது ஆஞ்ஞை, இங்ஙனம் உபாசிக்கவேண்டுவது.

கஉ-வது அனுவாகம்.

உம்மையேபிரத்தியட்சமான பிரம்மமாகச் சொன்னேன், புத்தியைச் சொன்னேன், சத்தியத்தைச் சொன்னேன், அது என்னை யிரட்சித்தது. அது வக்தாவையிரட்சித்தது.

மணவழகு.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசமயமும் சைவத்தவஸ்வர்களின் கடமையும்.

தொகுதி-ரு பக்கம் 100, தொடர்ச்சி.

தமிழ்வேதத்தின் சிறப்பு.

தமிழ்வேதமானது ஆரியவேதத்தைப்போல தோற்றம், இடையீடு முடிவு என்பனவின்றி அநாதியாய் இறைவன்அருள்வெளித் தோற்றமாய்த் தெய்வமொழியாய் என்றைக்குமுள்ளது.

இது இறையனார் முருகவேள் முதலிய கடவுளராலும், அகத்தியர் முதலிய பிரமரிஷிகளாலும் முதல் இடை கடை என்றமூன்று சங்கத்தின ராலும் ஆராயப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் இத்தமிழ்வேதம் சிவபெருமானது திருக்கரங்களால் எழுதப்பட்டதும் அழகிய திருச்சிற்றம்பல முடையா ரெனக் கையொப்பமிடப் பெற்றதுமாம். இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த நம் தமிழ்வேதங்கள் சைவசமயத்தில் எவ்வளவு பெருமையோடு போற் றிக் கொண்டாடத்தக்கன. சிவாலயங்களில் எத்துணைப் பயபக்தியோடு பூஜிக்கப்படவேண்டு மென்பதை சைவசமயிகள் நுணுகி ஆராயவேண்டும்.

உலகமுய்யும்படி தமது பெருங்கருணையினால் இவற்றையருளிச்செய்த நம் தமிழ் முனிவர்கள் "நம் செயலற்று நாமற்று அறிந்தவர்" ஆகலின் அவர்களருளிய தமிழ் வேதங்களும் சித்தாந்தங்களும் பதிவாக்கெனவே துணியப்படும். இவ்வுண்மையை உலகன்னையாகிய ஒளவையும்

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசக மென் றுணர்." என விளக்கிக்கூறியுள்ளனர். ஈண்டு

முனி என்றது வாதவூர் முனிவர் முனிமொழி என்றது வியாசர்செய்த

வேதாந்த சூத்திரமென *மயக்கப்பொருள் கொண்டால், திருநான்முறை முடிவு என்றது கூறியதுகூறல் என்னும் குற்றத்தின்கண் படும்.

திருநான்மறை முடிவு என்றது தமிழ்வேதத்திலுள்ள நான்மறையின் முடிவை. அன்றியும் இச்செய்யுளின்கண் குறித்த நூல்களியாவும் தமிழ் நூலென அருத்தா பத்தியாலுணர்க. தேவாரம், திருவாசகம், இந்நூல்களின் கண்ணுள்ள ஒருமைப்பட்ட பொருள்களும், ஒற்றுமையான கருத்துக்களுமே ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்ட நூல்களாம்.

தென்கலையும் திராவிடவேதமும் அநாதியாய் இறைவன் அருள்வழித் தோன்றியவை யாதலால், இவைக்கு மற்றேனைய வேதங்கள் ஒருசிறிதும் நிகராகமாட்டா.

இத்துணை மகிமை வாய்ந்த நம் தமிழ்வேதத்தை சைவர்கள் சிவாலயங்களில் ஓதிவருகின்றனர். அன்றியும் ஆரியவேதங்கள் இந்தியாவினுள் தலைக்காட்டுதற்கு முன் னுள்ளதும் திராவிடர் சிவாலயங்களில் ஆதிகால முதல் தொன்றுதொட்டுப்பூஜிக்கப்பட்டு வந்ததும் இத்தமிழ்வேதங்களே. இவ்வுண்மைகளை நன்குணர்ந்த திருமுறைகண்ட சோழர் முதலிய தமிழ் நாட்டரசர்களும் நமது முன்னோர்களும் நம் தமிழ்வேதத்தையும் தமிழ் சித்தாந்தத்தையும் படித்தற்கும் பரவச்செய்தற்கும் அநேக கல்விசாலைகளும் மடங்களும் ஏற்படுத்தி அவற்றைப்போற்றிப் பரிபாலித்து வந்தனர். அம்மடங்கள் தாம் இப்பொழுது நம்திராவிட வேதத்தையும் சித்தாந்தத்தையும் எவ்வளவு தூரம் பாதுகாத்துப் பரவச்செய்துவருகின்றன வென்பதூம், தமிழ்வேதத்தையும் வைதிக நிலையையும் மறந்து லௌகிக இன்பங்களுள் எவ்வளவு திடமாய் மூழ்கிவருகின்றன வென்பதும் யோசித்துப் பரர்த்தால் பரிதபியாதவர் யாவர்? அஃது அங்ஙனம் நிற்க, தற்காலம் நம் தமிழ்மக்களும் மிக்கசெல்வமும் சிறப்பும் படைத்துச் சைவசமயத்தில் நிறைந்தபற்றும், சிவபுண்ணியங்களைத் தேடுவதில் நிறைந்தபற்றும், சிவ புண்ணியங்களைத் தேடுவதில் மிகுந்த ஆர்வமுடைய நாட்டுக்கோட்டையர் முதலிய திராவிட பிரபுக்கள் ஆதரிப்பாரின்றி கைவிடப்பட்ட நம் தமிழ் வேதத்தையும் சைவசாஸ்திரங்களையும் ஆதரியாது, தங்களுக்கு யாதொரு பயனும் சம்பந்தமுமில்லாத அந்நியபாஷைகளுக்கும் அந்நிய வேதங்களுக்கும் பாடசாலை முதலியன ஏற்படுத்துதல் தமிழ் மக்களியாவராலும் பெரிதும் விசனிக்கத்தக்கதாம், சைவசமயத்திற்கு ஆதாரமாயும் அடிப்படையாயுமுள்ளது தமிழ்வேத சிவாகமங்கள். அவ்வாகமங்களின்றிச் சிவாலயங்களில் பிரதிஷ்டை கும்பாபிஷேகம் நித்திய பூஜை முதலிய யாதொரு கிரியைகளும் செய்தல்முடியாது.

---

*இச்சூத்திரத்தை மாயாவாத நூலெனச் சர்வாத்ம சம்புசிவாசாரியரும், மாதவச்சிவஞான யோகிகளும் தீர்மானித்துள்ளார்.

ஆதலின் சிவாகமப் பாடசாலைகள் ஒவ்வொரு தேவஸ்தானங்களிலும் ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டும். பட்டர் குருக்கள் முதலிய சைவாசாரியர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு உணவு முதலியன கொடுத்து ஆகமங்கள் சைவசாஸ்திரங்கள் முறையாய்க் கற்பிக்கப்படவேண்டும். தேவஸ்தானங்களின் நன்னிலைக்கும் பாதுகாப்புக்கும் ஏற்படுத்தப்பட்ட சிவமதக் கமிட்டியார்களும் பஞ்சாயத்தார்களும் இவ்விஷயத்தின் முக்கியத்தையும் உணர்ந்துஅக்குறைவை நிவர்த்திக்கும்படிக்கு வேண்டப்படவேண்டும். சைவசாஸ்திர ஆராய்ச்சிமடங்களும், ஆகமப்பாடசாலைகளும் தமிழ்வேத பாராயணசாலைகளும், ஏற்படுத்தல், கோயில்களின் மதில்கள் கோபுரங்களையும் எடுத்துப் புதுப்பித்தல், கும்பாபிஷேகம் பிராமணபோஜனம் செய்தலையும் விட எவ்வளவு ஆவசிகமும் அருமையுமான தருமமென்பதை திராவிடப் பிரபுக்கள் கருத வேண்டும். இனியேனும் சிவதருமங்களைத் தலைமேற்கொண்ட மடாதிபதிகளும் திராவிட பிரபுக்களும் இவற்றைச் சிந்தித்து வேண்டியவற்றைச் செய்வார்களாக.

சிவாகமங்களினியல்பு.

சிவபெருமானால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது சைவம். அச்சைவ சமயத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ளது சிவபெருமானருளிய ஆகமங்கள். ஆகமம் என்றால் உறுதிப்பத்திரம் என்பது பொருள். எப்படி உண்மைப்பிரமானமென கிருஸ்தவர்கள் அவர்கள் விவிலிய நூலையும், மகம்மதியர்கள் அவர்கள் கொரானையும் ஒப்புக்கொள்கிறார்களோ அதுபோலச் சைவசமயிகளால் உண்மைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுவது இச்சிவாகமங்கள் காமிக முதல் வாதுளமிறுதியாக இருபத்தெட்டாம். இவைஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் எனத்தனித்தனி நான்குபாதங்களையுடையனவாயிருக்கும். ஆதலின் நான்மறை எனப்பழைய தமிழ்நூல்களில் கூறப்பட்டது. இவற்றுள் ஞானபாதம் இறைவனது சொரூபம் அவன் அருள்சக்தி ஆன்மாக்களின் லட்சணம் ஆன்மாக்கள் இறைவனை யடையும் வழி இவற்றைப்பற்றிக் கூறும். யோகபாதம் முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் ஜகத்துக்குக் காரணமான மாயை, மாமாயை இவைகளைக் காணுமுறைமை, இயமம் நியமம் முதலிய யோகசாதனங்கள், மூலாதாரம் முதலிய ஆறுதாரங்கள் இவற்றைப்பற்றிக்கூறும். கிரியாபாதம் மந்திரங்கள், அவற்றின் உச்சாரணம். சந்தியாவந்தனம், சிவபூஜை முதலியனவும் புத்தி முத்திக்கு உபாயமான தீக்ஷை ஜெபம் முதலியவற்றைப் பற்றிக்கூறும். சரியாபாதம் சிராத்தம் முதலிய கிரியைகள், இல்லறத்தில் ஒழுகவேண்டிய ஆசாரம் தருமம் இவற்றின் விதிகள் ஆகிய இவைகளைப் பற்றிக்கூறும்.

சைவசமயிகள் அனுசரிக்கும் சகலவிதமான கருமங்களையும் அனுஷ்டானங்களையும் விதிக்கும் நூல்கள் இச்சிவாகமங்களே. இன்னுந் தென்னிந்தியாவிலுள்ள சிதம்பரம் முதலிய சகல சிவாலயங்களிலும் செய்யப்படும் நித்தியபூஜை, நைமித்தியபூஜை உற்சவம் முதலிய கிரியைகள் யாவும் இச்சிவாகமங்களில் விதித்தபிரகாரமே இன்றைக்கும் நடைபெறுகின்றன. அன்றியும் அகத்தியர், கபிலர், பதஞ்சலி, உபமன்யு முதலிய இம்முனிவர்கள் பால் இராமர், கிருஷ்ணர், அருச்சுனர், முதலியோரும் இச்சிவாகமங்களில் விதித்தவாறே சிவதீக்ஷை முதலியன செய்யப்பெற்று முத்தியடைந்தாரென மகாபாரதம் பாத்மபுராணம் கூர்மபுராணம் முதலிய நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இச்சிவாகமங்களில் கூறப்பட்ட ஞானமே ஞானமென்றும் சொல்லப்படும். உபநிஷதம் பகவத்கீதை முதலிய நூல்களெல்லாம் சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட ஞானப்பொருளைச் சிரசில்தாங்கி யிருப்பதால் விசேஷமாக உபசரிக்கப்பட்டன. இச்சிவாகமங்கள் தாம், உண்மைப் பொருளை (தெரிந்துகொள்ளாது மயங்கிநின்ற) முனிவர்களுக்கு தெளிவுபடுத்தற் பொருட்டுச் சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட முதனூல்கள். ஆதலின் வேதம் உபநிடதம் முதலிய சகலசாஸ்திரங்களும் சிவாகமத்திற்கு விரோத மில்லாத வழியே பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படும். இச்சிவாகமங்களை உண்மைப்பிரமாண மெனக்கொண்டு அவற்றின் வழிநிற்பவர்களே சைவசமயிகளெனப்படுவர். அவற்றின் வழி நில்லாதவர்களும் அவற்றையே பிரமாணமென ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும் சைவர்கள் ஆக மாட்டார்கள். அங்ஙனமாகவும் தற்காலம் பல அந்நியமதஸ்தர்களும், அசைவர்களும் சைவர்கள்போல் பாவனை செய்தலும் சைவர்களுக்குமுள்ள உரிமைகளைப் பெறமுயலுதலும் எவ்வளவு மோசமும் வஞ்சகமுமான செய்லென்பதைச் சைவமயிகள்அனைவரும் தம்மனத்தில் ஊன்றஆலோசிக்கக்கடவர்.

இச்சிவவாக்கிய சிவாகமங்களை ஸ்மார்த்தர்களும் அவர்கள் குலகுருவாகிய சங்ராசாரியரும் உண்மைப் பிரமாணமல்ல மெனமறுக்கின்றனர். இவர்கள் உண்மையில் சைவர்களல்லர். வைஷ்ணவசமயத்தைச் சம்பத்தித்த மாயாவாதிகளாவர். இவ்வுண்மை, இவர்கள் மிகுதியாய்க் குடியேறியுள்ள ஊர்களிலும் இவர்களிருக்கும் கிராமங்களின் மத்தியிலும் விஷ்ணு கோவில் ஸ்தாபித்திருத்தலாலும், இவர்கள் வீடுகளில் சாலிக்கிராமத்தையும் துளசியையும் வைத்துப் பூஜித்தலாலும், சந்தியாவந்தனகாலங்களில் சிவநாமத்தைச் சொல்லாது விஷ்ணு நாமத்தையே துதித்தலாலும் நன்கு உணரப்படும். அன்றியும் இவர்கள் தமது சாதி ஆசார வொழுக்கங்கள் ஒவ்வொன்

றிலும், சைவசமயர்களைப்போல ஆகமத்தை யனுசரியாது, ஸ்மிருதிகளையே தழுவி நடக்கின்றனர். ஆதலின் ஸ்மார்த்த ரெனப்பட்டனர். சாதி வேற்றுமைகளையும் மாமிச பக்ஷணத்தையும் அநுமதிக்கும் ஸ்மிருதிகள் ஆகமிகளாகிய சைவர்களுக்குச் சிறிதும் உடன்பாடல்ல. சிவாகமத்தை உண்மைப் பிரமாண நூலென ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும், தழுவி நடவாதவர்களும் தங்களைச் சிவமதஸ்தரெனச் சொல்லிக் கொள்வதற்குக் கிஞ்சித்தும் நியாயமில்லை. அவர்களும் சிவசம்பந்தமுடையவர்போல் சைவ வேஷங்களைப் பூண்டு கொள்ளுதல் கழுதைகள் சாம்பலில் புரளுவதுபோலன்றி உண்மையிற் சைவராக முடியாது. மகமதுவாக்கியத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவன் மகமதிய னாகமாட்டான். கிருஸ்துவ வாக்கியத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதன் கிருஸ்துவ னாகமாட்டான். அதுபோலச் சிவவாக்கியமாகிய சிவாகமத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவன் சைவ னாகமாட்டான். முற்றறிவுடைய சிவபெருமானருளிய ஆகமங்கள், சாதிக்கு ஒரு நீதி வகுக்கும் ஸ்மிருதியைப் போலல்லாது, எல்லாமனிதர்க்கும் எல்லாவருணத்தார்க்கும் ஒரே தருமங்களும் ஒரேவிதமான ஆசிரமங்களும் விதிக்கும் இச்சைவநூல்கல். (முண்டகோபநிஷத்) "சண்டாளனெனும் சிவனெனுமொழியைச் செப்புவானாகில் அவனோடு பேசுக, அவனோடு வசிக்க, அவனோடு உண்ணுக" என விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது இக்கட்டளையைப் பின்பற்றி இன்றைக்கும் சந்நியாசி என்று யார் வந்தாலும் சைவசமயிகள் அவர்கள் சாதி குலம் இன்னவென்பதை விசாரியாது உபசரிப்பார்கள். நமது சித்தாந்த சைவத்திற்கு இலக்கியமாய் அவதரித்துச் சைவமயத்தை ஸ்தாபித்த அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களும் பற்பல சாதிகளிற்றோன்றி சாதிவித்தியாசம் இனிதும் பாராட்டாது சிவனடியாரிடத்தெல்லாம் பேரன்பு பூண்டொழுகினர்.

இறைவன் அருளிய இந்தச் சுத்தசைவாகமங்கள் எல்லார்க்கும் கொடுக்கத்தக்கனவுமல்ல விளக்கத்தக்கனவுமல்ல. இவை உண்மையில் நிலையுடையோனாய், சிவபக்திமானாய், தீக்ஷை பெற்றவனாயுள்ளவனுக்கே விளக்கத்தக்கன. ஆதலின் சிவதீக்ஷை பெற்றே சிவாகமங்களை யோதவேண்டும். சிவதீக்ஷையின் உயர்வைப்பற்றி வாயுசங்கிதை முதலியநூல் பின் வருமாறு கூறுகின்றனன்.

(இன்னும் வரும்.)

C. சங்கரராயர் B. A.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோபம்.

இவ்வுலகத்தி லக்கினியானது சரீரத்தைமாத்திரம் தகிக்கக்கூடியது. கோபாக்கினியானது உள்ளத்தையும் உயிரையும் சரீரத்தையுந் தகிக்கக் கூடியது. அறிவிற்சிறந்த விவேகிகளுக்கும் கோபமெழுந்த காலத்துத் தங்கள் நிலைதடுமாறி மனமும் குடரும் கரிந்து உலகெலாம் நடுங்கும்படி தாமொருவழி தமது ஆடை ஒருவழி போகவும் அவர்பெருந்தன்மையாவை யும் குறையும்படி செய்கிறது.

அல்லாமலும் தீபம்போற் பிரகாசிக்கும் தபோதனரிடத்துக் கோபம் பிரவேசித்து அயலோர் பதைபதைத்து உயிர்போம்படியான சாபத்தைக் கொடுத்து அவர்செய்த அரியதவங்களையும் ஒழியும்படிசெய்கிறது.

விஸ்வாமித்திரன் வதிட்டமகாமுனிவரிடம் கொண்ட குரோதத்தால் சத்தியசீலனாகிய அரிச்சந்திரமகாராஜனுக்கும் கற்பிற்சிறந்தமாதுசிரோ மணியாகிய சந்திரமதியாருக்கும் செய்யத்தகாத கொடுமைகளைச் செய்து தன்றவத்தையிழந்தனன்.

"கோபத்தாற் கௌசிகன் றவத்தைக் கொட்டினான்
கோபத்தால் நகுடனுங் கோல மாறினான்
கோபத்தா லிந்திரன் குலிசம் போக்கினான்
கோபத்தா லிறந்தவர் கோடி கோடியே."

இதுவல்லாமலும் தக்கனென்பவன் பிரமபுத்திரனாயும் தவசிரேட்டனா யும், அம்பிகையே மகளா யவன்பாலவதாரஞ்செய்தும் சிவபெருமானையே மருமகனாகப் பெற்றிருந்தும் அக்கைலாயபதியானவர் தன்னைமாமனாரென் றுமதித்து உபசாரணை முதலியவுஞ் செய்யவில்லையென அப்பெருமானை யவமதித்துக் கோபங்கொண்டு சிவபெருமானுக்கு யாகாவிர்ப்பாகங் கொடு ப்பதில்லை யென்றுகூறி அவரை நீக்கியோர் யாகஞ்செய்ய வீரபத்திரரால் தலையிழந்தான்.

"தாவு சினத்தாற் றலையிழந்தான் றக்கனுமா
தேவி மகளாயுஞ் சிவசிவா—வாவன்மிகுந்
தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்
றன்னையே கொல்லுஞ் சினம்."

இக்காலத்திலும் மன்னர் மன்னர்களெல்லாம் கோபத்தினாலேயே நாடுநகரங்கள், செல்வங்கள், அனுபவிக்கும் போகங்கள் சேனைசைன்யம் முதலானவைகளையிழப்பதும் அன்றித் தங்களாருயிரையுந் துறக்கின்றனர். இதையுங்காண்கிறோம். இவ்வுலகத்தில் மனிதர்களுக்குக் கோபமுண்டாவதற்குப் பல்முகாந்திரங்களுண்டு. தாங்களெத்தனித்த காரியத்துக் கிடையூறு செய்தவர்மீதும் மனைவிபுத்திரர் முதலான உயிர்ச்சார்புக்குக் கெடுதி செய்தவர்மீதும் தன்னைவைதவர்மீதும் அடித்தவர்மீது மின்னஞ்சிலமுகாந்தரங்களாலும் கோபமுண்டாகிறது.

"கோபமே பாபங்களுக்கெலாந் தாய்தந்தைகோபமே குடிகெடுக்கும்
கோபமே யொன்றையுங் கூடிவரவொட்டாது கோபமேதுயர்கொடுக்கு
கோபமே பொல்லாது கோபமேசீர்கேடு கோபமே யுறவறுக்கும் [ம்
கோபமே பழிசெயுங் கோபமேபகையாளி கோபமே கருணைபோக்கும்
கோபமே யீனமாங் கோபமேயெவரையுங் கூடாம லொருவனுக்கும்
கோபமே மறலிமுன் கொண்டுபோய் தீயநரகக் குழியினிற்றள்ளுமால்."

கோபத்தா லிருமையினும் யிவ்வுலகத்தும் மனிதர்கள் பெருங்கேடடைவரென்பது நிச்சயம். ஆனதால் கோபத்தின்வழியே தான்செல்லுதல் குணமல்ல. கோபத்தையடக்கிப் பொறுமையோடிருத்தலே மேலான குணம்.

"உள்ளங் கவர்ந்தெழுந் தோங்கு சினங்கரத்துக்
கொள்ளுங் குணமே குணமென்க—வெள்ளந்
தடுத்த லரிதோ தடங்கரைதான் போர்த்து
விடுத்த லரிதோ விளம்பு."

தன்னினும் தாழ்ந்தவரை ஒருவன்கண்டனை தண்டனை செய்யச்செல்லும்போது தன்னினுமேற்பட்டவரிடத் தஞ்சி நிற்குந் தனது நிலமையை யோசிக்கவேண்டும்.

"வலியார் முற்றன்னை நினைக்கத்தான் றன்னின்
மெலியார் மேற்செல்லு மிடத்து."

அல்லாமலும் பெரியோர் சமுகத்துச் செல்லும் நம் கோபமானது எப்படியாகுமென்ருல், ஒரு சிறுகோலெடுத்துக் கொண்டு பெரியமலையைத் தள்ளநினைப்பதை யொக்கும். அல்லது தன்னை யொத்தவரிடத்துச் செல்லும் கோபமானது தானெவ்வளவு கெடுதியவர்க்குச் செய்கின்றனனே அவ்வளவுகெடுதி யவராலடைவன். தன்னினுந் தாழ்ந்தவரிடத்துக் கோபத்தைச் செலுத்துவானுயின், இம்மையில் பழியும் மறுமையில் நரகத்தையு மடைவான் ஆனதால் யாவரிடத்தும் கோபமில்லாதிருத்தல் நல்லது.

பெரியவர்தம்மைக் காய்ந்தால் பிறங்கல்கல்லிய கோலொப்பன்
புரிவனபுரியப்பட்டுப் புலம்புவ னொத்தார் காய்ந்தால்
எரிநரகதனில் வீழ்வனெளியரைக் காய்ந்தா னென்ருல்
ஒருவர்த மிடத்துஞ் சீற்றமுறுமையே நன்றுமாதோ.

நாம் பிறர்க்கு ஒருவிதத்திலும் தீங்கு செய்யாதிருக்க அவர் நம்மை அநீதியாகவைதால் நாமெவ்வாறு பொறுத்திருப்பது என்ருல், கீழ்மக்கள் அறிவிற்சிறந்த பெரியோர்களைப் புன்மொழிகளால் வைவாராயின் மீட்டு மவ்விழிவான சொற்களைக் கொண்டவரைவையார். எதுபோலெனில், இவ்வுலகத்தில் கீழான நாயானது ஒருவரைக் கடித்தால் அந்நாயைத் திருப்பிக்கடிப்போரில்லை.

"கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயால்
பேர்த்துநாய் கௌவின ரீங்கில்லை— நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்கால் சொல்பவோ
மேன்மக்க டம்வாயான் மீட்டு.

அல்லாமலும் குற்றம் பொருந்திய நாவுடையார் தகாதவார்த்தை சொன்னலவரோடு பேசாதிருத்தலே யறிவுடையார்க்குப் பெருந்தன்மை. இதுவல்லாமலும் பெரியோர்கள் தம்மையிகழ்ந்து பேசியவர்களைப் பார்த்துத்தாம் பொறுப்பதுமன்றி ஐயோ யெம்மையிகழ்ந்த தீவினைப்பயனுல் இவன் மறுமையில் நரகத்தை யடையப்போகிருனென்று இரக்கமுங்கொள்வார்கள்.

"தம்மை யிகழ்ந்தமைத்தாம் பொறுப்பதன்றிமற்
றெம்மையிகழ்ந்த வினைப்பயத்தா—லும்மை
யெரிவாய் நிரையத்து வீழ்வர்கொ லென்று
பரிவதூஉஞ் சான்ருேர் கடன்."

இதுவல்லாமலும் ஒருவர் சொல்லும் கடுமொழியும் நம்மெதிரில் வந்து நின்றுகொண்டு நமக்குத் தீங்குசெய்கிறதா. அல்லாமலும் அன்னியபாஷையில் ஒருவன் நம்மைவைதால் அப்பாஷை நமக்குத் தெரியாததால், நாம் கோபங்கொள்ளாது சத்தமாத்திரங் கேட்கிறோம். பட்சிசாதிகளின் சத்தம்போலக் கொள்ளலாமென்று மேற்படுகிறது. இதுவரையிலுமோர் முகாந்தரமின்றித் தம்மையொருவர் வைதகாலத்தும் தாமவரை மீண்டும் வையப்படாததொடு அவர்தம்மை வைததைப்பற்றி மறுமையில் நரகத்தை யடைவரென அறிவுடையோர்களிரங்குவரென்பதும் அல்லாமலும் பிறர்சொல்லும் கடுமொழியை அன்னியபாஷையின் வார்த்தைபோலும் காக்கை குருவியின் சத்தம்போலும் கொள்ளவேண்டுமென்று மவ்வார்த்தையானது நம்மெதிரில் வந்துநின்று நமக்குத் தீங்கு செய்யவில்லையென்று மேற்பட்டது. ஆனால் பிறர்சொல்லும் கடுமொழிகளைப் பொறுத்துக்கொள்வதினால் நமக்கிம்மை மறுமைகளிற் பலனுளதோவெனில் உண்டு. யாதெனில் நல்வழியைக் கடந்தார் வாயிலுண்டாகும் கடுமொழிகளைப் பொறுப்போர் மூவாசையு முற்றத் துறந்த மகான்களைக்காட்டிலு மிம்மையில் பரிசுத்த குணமுடையராவர்.

"துறந்தாரிற் றூய்மை யுடைய ரிறந்தார்வா
யின்னாச்சொன் னோற்கிற் பவர்.

அல்லாமலும் சாந்திராயணவிரதம், சோமவாரவிரதம், சஷ்டிவிரதம், கிரிச்சரம் முதலான பலவிரதங்களையு மனுட்டித்து அதனாலாகாரம் நித்திரை முதலானவைகளை யொழித்துத் தேகத்தை யிளைக்கச்செய்யு மறிவுடையார் பெரியோர். அவர் மறுமையிலடையும்பலனும் விசேடம். ஆனாலிவரைக் காட்டிலும் மேலானவர்களும் பெரும்பலனடையக் கூடியவர்களு முளர்யாரெனில் பிறர்கடுமொழிகளை பொறுப்போர்.

"உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லு
மின்னாச் சொன்னோற் பாரிற்பின்."

ஆனாலிவ்வரிய பாவினங்களினாலேயே பொறுமை யுடையார்க்கு இருமையிலும் பெரும்பலனுளதென் றேற்படுகிறது. ஆனா லிதுவரையிலும் சொன்னதில் பிறர் கடுமொழிகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளுவோமதிற் றடையில்லை. ஆனால் பிறர் நமக்குத் தேகாந்திரியம் வரையில் தீங்கான காரியங்களையேசெய்தால் நாமதுவிஷயமாய்க்கோபங்கொண்டு அவர்க்குத்தீங்கான காரியத்தைச் செய்யாதிருக்கவுங் கூடுமோவெனிற் கூடும். அறிவுடையோர்

கள் தமக்கெப்போதுந் தீங்குசெய்வோர்க்கும் உபகாரமேசெய்து காப்பாற்றுவார். எதுபோலெனில், ஒருமரத்தின்கிளையையொருவன் ஒருபால்வெட்டுந்தோறும் அம்மரத்தின் வேறொருகிளை வெட்டப்பட்டவனுக்கே நிழலைத் தருகிறது.

"சாந்தனையுந் தீயனவே செய்திடினுந் தாமவரை
யாந்தனையுங் காப்ப ரறிவுடையோர்——மாந்தர்
குறைக்குந் தனையுங் குளிர்நிழலைத் தந்து
மறைக்குமாங் கண்டீர் மரம்."

"கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணு மறுத்தின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்."

"உபகாரஞ் செய்ததனை யோராதேதங்க
ணபகார மாற்றச் செயினு—முபகாரந்
தாஞ்செய்வ தல்லா தவற்றினாற் றீங்கூக்கல்
வான்றோய் குடிப்பிறந் தார்க்கில்."

ஆனாலிப்படி தங்கட்குத் தீங்குசெய்த விடத்தும் உபகாரமேசெய்யு மகான்கள் உலகத்திலுண்டோவெனிலுண்டு. அதைச்சொல்லுவோம். நம் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைச் சமண்சமையத்துட்புகுந்த பல்லவர்கோனென்னுமரசன் சமணர்களது துற்போதனையைக் கேட்டுப் பழிபாவத்துக் கஞ்சாமல் சுவாமிகளை நீற்றறையிலிட்டும், விடங்கலந்தபாலைக்கொடுத்தும், தனது யானையைக்கொலைசெய்யும்படி யேவியும், கடைசியாகக் கல்லிற்பிணித்துநடு சமுத்திரத்திற்றள்ளியும் நம் வீரட்டானேச்சுரனது திருவருளினால் இவ் விபத்துக்களெல்லா வற்றினும் நின்று நீங்கிக் கரையேறியகாலத்து அதைக் கண்ட பல்லவர்கோனென்னு மரசன் மிகப்பயத்தையடைந்து அப்பெரியாரது பாதத்தில் விழுந்துபணிந்து சுவாமிகாள் சமணர்களது துற்போதனையால் தேவரீர்பெருமையறியாது அடாத காரியஞ்செய்தேன், அடிமையின் குற்றமெலாம் பொறுத்துத் தங்கட்கடிமையாக்கிக் கொள்ளல்வேண்டுமெனச்சுவாமிகள் சிறிதுமவன் குற்றத்தைக்கவனியாது விபூதி ருத்ராக்கதாரணஞ் செய்து பஞ்சாக்கரவுபதேசமுஞ் செய்வித்துப் பழையபடியே அவனைச் சமையத்தனாக்கினார்.

"பல்லவர்கோன் வந்துபணியக் கருணைசெய்தார்
தொல்லைநெறி வாகீசர் சோமேசா—கொல்ல
இணரெரிதோய்வன்ன வின்னா செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று."

இதுவல்லாமலும் மெய்ப்பொருள் நாயனாருடன் பலதரமும் யுத்தஞ் செய்து தோற்றுப்போன முத்தநாதனென்பவன் அவரை வஞ்சகத்தால் வெல்லக்கருதிப் பசுவானது புலித்தோலைப் போர்த்துப் பயிரை மேய்வது போல் சிவனடியார் வேடம்பூண்டு இராஜவரண்மனையில் பலகாவலையுங் கடந்து அரசனும் அரசியும் சயனித்திருக்கு மறைக்குட் செல்ல, உடனே தேவியார் அரசனை யெழுப்ப மன்னனும் வந்தபெரியாரை வணங்கிநிற்க அதற்கவ னுங்கள் நாயகனாருரைத்த வாகமநூ லிதுவரையில் வெளிவராத தொன்றுனக் குபதேசிக்கக் கொண்டுவந்தேன் அது ஏகாந்தமாயிருந்து நான் சொல்ல நீ கேட்கவேண்டுமென அவ்வாறேமன்னவன் பத்தினியை அந்தப்புர மனுப்பிவிட்டு அவனை உயர்வாகிய ஆசனத்திருத்தித் தான் கீழே நின்று வணங்கிக்கேட்க, அப்பாதகன் புத்தக மவிழ்ப்பான்போலப் பத்திரம் வாங்கித்தான் முன்னினைந்த வப்பரிசேசெய்ய மெய்த்தவவேடமே மெய்ப் பொருளெனத் தொழுதுவீழ்ந்தார். அதைக்கண்ணுற்றதத்தன் அப்பாதக னைத் தன்வாளாயுதத்தா லொரேவெட்டாக வெட்டப்போனான், அப்போது நாயனார் தத்தா! நம்தமரெனத்தடுக்க அரசனுத்தரவின்மீது அப்பாதகனுக் கோரிடையூறுஞ் செய்யாமல் நகர்க்கு வெளியே கொண்டுபோய்விட்டு அச்செய்தி அரசனுக்குவந்துசொல்லப் பிறகு பார்த்திபனும் பரசிவப்பிரபு வின் றிருவடிநிழலைச்சேர்ந்தார்.

"ஒட்டலன் செய்தீமைக் கொருது நம ரென்றுரைத்தார்
சுட்டியசீர் மெய்ப்பொருளார் சோமேசா—முட்ட
ஒருத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்."

இப்பெரியோர்களது திவ்ய சரிதத்தால் பிறர்தமக்குத் தீங்கு செயி னும் தாமவர்க்குத் தீங்குசெய்தல் கூடாதெனச் செவ்வனே தெரிகின்றது. இதுவல்லாமலுல் பிறரால் நமக்கு நன்மை தீமைவருதற் கேதுவான சில அருமையான காரணங்களைக் கூறுவாம், இதைத்தான் மிகவும் கவனித்தல் வேண்டும். இவ்வுலகத்தில் நாமுற் பிறப்பில் செய்த நல்வினைதீவினைக் கீடாக இப்பிறப்பில் சிவபெருமானானவர் பஞ்சகிர்த்தியங்களை, அவன் அவள், அது, என்னும் ஜீவர்கள் முன்னிலையில் நமக்கு நல்வினைவருங்கால் நல்லதையும் தீவினைவருங்கால் தீமைகளையும் நடத்துவிக்கிறார். அது அறி யாமலேயெய்தவனிருக்கவம்பை நோதல்போல நமக்கு நன்மைசெய்தவரி

டத்து வெறுப்புக்கொள்ளுகிறோம், இங்ஙனமெண்ணுதல் மேலும் மேலும் நமக்குப் பிறவியை யுண்டு பண்ணுதற் கேதுவான அறியாமையேயாம்.

அறிவிற்சிறந்த பெரியோர்கள் நல்வினை தீவினைவருங்காலத்துச் சீவச்செயலை நாடாது சிவச்செயலை நாடி மகிழ்ச்சி வாட்டமின்றி யிருப்பார்கள்.

அல்லாமலும் இந்தவினையானது, இன்னவூரிலே, இன்னகாலத்திலே இன்னவிதமாக, இன்ன முன்னிலையில் வருமென்றறிந்து அவ்வினையை யவ்வூரில் அக்காலத்து அவ்விதமாக அதன்முன்னிலையில் சிறிதுமாறுபாடின்றி இறைவன் நடத்துவிக்கிறார்.

இன்னவினை யின்னதலத் தின்னபொழு தின்னபடி
யின்னதனு லெய்து மெனவறிந்தே—யன்னவினை
யன்னதலத் தன்னபொழு தன்னபடி யன்னதனாற்
பின்னமறக் கூட்டும் பிரான்.

சும்மா தனுவருமோ சும்மாபிணி வருமோ
சும்மா வருமோ சுகதுக்கம்—நம்மான்முன்
செய்தவினைக் கீடாச்சிவனருள் செய்விப்ப தென்றா
லெய்தவினை நாடியிரு.

பேராயிரமுடைய பெம்மானைச் சோணகிரி
யாராவமுதை யறியாமல்—வாராது
தீதுநலமுந் தெரியுங்கா னெஞ்சமே
யேதுமவ னென்றே யிரு.

ஜீவர்கள் முன்செய்த கர்மத்துக்கீடாக பரமசிவம் காலதேசம் முதலானவைகளறிந்து ஓர் முன்னிலையாக நடத்துவிக்கிறபடியால் சீவச்செயலை நாடாது சிவச்செயலை நாடவேணுமென் றேற்படுகிறது. இதுவல்லாமலும் ஒருவருக்குத் தீவினைவருங்காலத்துத் தாய்முலைப்பாலே பகையாய் உயிரைப்போக்குகின்றது. நல்வினை வருங்காலத்து விடமுமமிர்தமாகின்றது. தாய்ப்பாலே தலைக்கேறிப் பிள்ளையிரப்பதும், விடமுண்டுபிழைப்பதும் உலகத்தில் பார்த்திருக்கிறோம்.

ஊழ்வினை யுறுத்தகாலத் துறுதவத்தீன்ற நற்றாய்
வீழ்முலை சுரந்தபாலு முண்டபின் வெய்யநஞ்சா

மாழ்கடற் பிறந்தநஞ்சு முண்டபின் னமிர்தமென்றால்
வாழிய மாந்தரெல்லா மிருவினை வயத்தர் மன்னு.

ஆனால் மேற்சொன்ன பாவினத்தால் ஒருவருக்கு தீவினை வருங்காலத்து வேண்டியவர் செய்யும் நன்மையும் கெடுதியாகவே முடிகிறதென்றும், நல்வினை வருங்காலத்துப் பகைவர்செய்யுங் கெடுதியும் நன்மையாகவே முடிகிறதென்று மேற்படுகிறது.

ஆனாலிவ்வுலகத்தில் சிலர் தங்களுக்கொருவர் தீங்குசெய்தகாலத்தும் வைதகாலத்தும் அப்போதற்குச்சிறிதேனுங் கோபியாமலும் தீங்குசெய்யாமலும் அவரைக் கண்டபோதெல்லாம் தாமரை மலர்ந்ததுபோன்ற முகமும் அவருடன்பேசும் வார்த்தையெல்லாம் சந்தனம்போலுங் குளிர்ச்சியுடையதாயுமிருக்கிறது. ஆனால் சமையம் வாய்த்தபோது அவர் பகையை வஞ்சகமாக வுள்வைத்துக் கத்தரிக்கோல்போலவர்க்கு மிகக்கெடுதி முதலானவை செய்கிறார்கள். அதனால் முதலில் அவர் தீங்கு செய்தகாலத்துப் பொறுத்தது பொறுமை யாகாதோவெனில் ஆகாது அவர்கள் பாபிகள் வஞ்சக முடையவர்கள் அவர்கட்கிம்மூன்று குணங்களெப்போதுந் தங்கியுள்ளது.

செங்கமலப் போதலர்ந்த செவ்விபோலும் வதனந்
தங்குமொழி சந்தனம் போலும்—பங்கியெறி
கத்தரியைப் போலுமிளங் காரிகையே வஞ்சமனங்
குத்திரர் பால் மூன்று குணம்.

ஆனால் விவகார முன்னிலையில் கோபமானது உலகத்திலெல்லாருக்கும் வரக்கூடியதுதான். அதில்உத்தமர் கோபமானது பிறர்கடுத்தீங்கின்றியக்கணமே மாறிவிடும். மத்திமர்கோபம் சிறிதுகாலத்துக்குள் ளொருவர் முன்னிலையில் மாறும். அதமர்கோபம் கற்பிளவுபோலு மாயுள்பரியந்தம் மாறாது.

கற்பிளவோ டொப்பர் கயவர் கடுஞ்சினத்துப்
பொற்பிளவோ டொப்பாரும் போல்வரே—விற்பிடித்து
நீர்கிழிய வெய்த வடுப்போல மாறுமே
சீரொழுகு சான்றோர் சினம்.

இதுவரையிலும் பிறர் தமக்குத் தீங்கு முதலானவை செய்தகாலத்து அப்போது பொறுமை யுடையார்போ லிருந்து சமயம் வாய்த்தபோது அவர்க்குக் கெடுதிசெய்வோர் வஞ்சகமுடைய வரென்றும், கோபமானது விவகாரமுன்னிலையில் வந்தாலும் அதனால் தீங்கின்றி உத்தமர் கோபம் உடனே மாறுமென்றும், மத்திமர் கோபம் சிறிதுகாலத்துக்குள் மாறு மென்றும், அதமர்கோபமாயுள்பரியந்த மாறாறுதென் மேற்பட்டது. ஆனால் பிறர்செய்த தீமை முதலானவைகளைப் பொறுப்பதனால் பலனுளதோ வெனில் உண்டு. தம்மை வைதவனை வாழ்த்தினவ னெனவும் தமக்குத் தீங்குசெய்தவனை நன்மை செய்தவனெனக் கொள்ளும் மகானுக்கள் பேரி ன்பமாகிய முத்தியையடைந்தவர். இதுதிண்ணம். அப்படிக் கொள்ளாத வன் பொய்தவனாகி யுலகத்தில் பிறந்திறந் துழல்வனென்று ஆன்றோர் வாக்கியங்கள் கூறியுள்ளது.

வைதவன் றன்னை நன்றுவாழ்த்தின னெனவுந்தீய
செய்தவன் றன்னை நல்லசெய்தவனெனவுங் கொள்வோன்
கைதவமகன்ற முத்திகண்டவ னவ்வாறன்னான்
பொய்தவ னென்பதென்று புகன்றனர் புலவரன்றே.

மேற்சொன்ன பாவினத்தால் பிறர்செய்த தீமைகளைத்தமக்கு நன்மை யாகவும் அவர் வைதவைகளை வாழ்த்தினதாகவும் கொள்ளுங் குணமுடை யோரே மோட்சத்தையடையும் மகானுக்களென் றேற்பட்டது.

சர்வபந்த மொழித்த மகானுக்களே மேற்சொன்னவாறு நடத்தல் கூடும் இதுபற்றியே நாயனாரும் "இன்னாசெய்தாரை யொறுத்தலவர்நாண, நன்னயஞ் செய்துவிடல்." தமக்கு கெடுதிசெய்தவரை மகான்கள் தண் டித்தல் அவர் நாணும்படி அவர்க்கு யினிமையைச் செய்தலாம்.

இவைகளெல்லாம் அறிவிற்சிறந்த பெரியாருக்கே தகும் நம்மைப் போல் குடும்பத்தில் பந்தப்பட்டிருப்போர்க்கு மேற்சொன்ன விஷயங்க ளெல்லாம் அசாத்தியமாயிருக்குமென்று தோற்றுகிறது. ஏனெனில் நமக் கடங்கிய ஆளடிமை மனைவி மைந்தர் முதலானவர்கள் பார்க்கும் விவகாரங் களில் தவறு வந்தவிடத்தும் அவர்கள் தகாத காரியஞ் செய்த விடத்தும் கண்டன தண்டனம் அவசியம் வேண்டியதாயிருக்கிறதே. குடும்பத்தலைவ னாயுள்ளவன் அப்படி செய்யாவிட்டால் காரியம் நடவாதே ஆகையாலிந்த விஷயத்திலெப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமெனில் சொல்லுவாம். எப் படி யெனில் நம் வீட்டிலிருக்கும் சிறுகுழந்தைகளிடத்து நாம் மிகப்பிரிய

முடையவர்களாயிருக்கிறோம். அதற்கு அன்னம், பால், பழம், பலகாரம் முதலானவைம் பிரியத்துடன் கொடுத்து அதை வளர்க்கிறோம். இது அறக்கருணை. ஆனாலதே குழந்தைக்கு இசிவு முதலான நோய்வந்த காலத்து அதற்குக்கடுமையான மருந்துகளைக்கொடுக்கிறோம். இவ்விசுவு நீங்குதற்குச் சூடுபோட வேணுமென்று பரிகாரி சொன்னால் ஊசியை நெருப்பிற் காய்ச்சியதற்குச் சூடும் போடுகிறோம். ஏனெனி லக்குழந்தைக்கு நோய் நீங்கிச் சுகமடைவதற்காக அதனிடம் வைத்த பிரீதியால் செய்கிறோம். இது மறக்கருணை. அக்குழந்தையின் சுகத்தைக் கருதியே இவை யிரண்டும் செய்கிறோம். இது பற்றியே தன்பகைவர் சொல்லு மின்சொல்லினும் காதலாற்சொல்லும் கடுஞ்சொல் மேலானது. "காதலார் சொல்லுங் கடுஞ் சொல்லுவந்துரைக்கு, மேதிலாரின் சொலிற்றீதாமோ-போதெலா, மாதர் வண்டார்க்கு மலிகடற்றண்சேர்ப்ப, வாவதறிவார்ப் பெறின்."

ஆனால் நமக்காக வேண்டிய காரியங்களில் நமக்கெதிராயுள்ளவர்கள் தகாத காரியஞ் செய்தால் நாமுமவ்வாறே நடத்தலன்றோ நங்காரியம் முடிவு பெறுமென்று சங்கைகொள்ளலாம். இவ்வுலகத்தில் கடுமொழி நய மொழியை வெல்லாது. எது போலெனில், யானையைத் துளைத்துச் செல்லுமம்பானது பஞ்சுப்பொதியிற் பாயாது கடுமையான இருப்பாணிக்குப் பிளவுபடாத கற்பாரையானது பசுமரத்தின் வேருக்குப் பல பிளவாய்ப் பிளந்து விடும்.

வெட்டனவை மெத்தனவை வெல்லாவாம் வேழத்திற்
பட்டுருவுங்கோல் பஞ்சிற்பாயாது—நெட்டிருப்புப்
பாரைக்கு நெக்குவிடாவப் பாரைபசுமரத்தின்
வேருக்கு நெக்கு விடும்.

இப்பாவினத்திலேயே இவ்வுலகத்தில் நயத்தாலாகுங் காரியம் கடுமையாலாகாதென்றேற் படுகிறது.

ஆனாலிவ்வுலகத்தில் குடும்ப விஷயமாக உள்ளத்தில் கோபத்தை நெடுங்காலம் வைத்துப் பிறகு கடுத்தீங்கு செய்யாது உள்ளக்கருணையோடு மேலுக்குமாத்திரம் கோபத்தைச் செலுத்துவானாயின் கெடுதியில்லை. மன மொழி மெய்களால் பிறருக்குத் தீங்கு செய்யாது நடப்போமாயின் இம்மையில் பெரும் புகழும் மறுமையில் சோபானமாகப் பேரின்பமாகிய முத்தியையு மடைதல் திண்ணம்.

கா-வேதாசலமுதலியார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உயிர்.

இனி ஆன்மவிலக்கணம்.

தொகுதி 5. பக்கம் 120. தொடர்ச்சி.

இங்ஙனம் பரசரீரமூன்றையுமுறையா னெய்தியவுயிர் பின்னர்ச் சூக்குும தேகத்தைப்பொருந்தி எவ்விடத்திலும் போக்குவரவுகள் செய்து சூக்குமமாகிய இருவினைப்பயன்களை ஈட்டியுநுகர்ந்தும், பின்னர்த் தூலசரீரத்தைப்பொருந்தி எவ்விடத்திலும் போக்குவரவுகள் செய்து தூலரூபமாகிய இருவினைப்பயன்களை யீட்டியுநுகர்ந்தும், இவ்வாறு அதிதமுதலாகச் சாக்கிர மீறாயுள்ள ஐந்தவத்தைப்பட்டு நிற்கு மென்றறிக.

மேற்கூறிய காரணசரீரமுதலிய அவ்வைந்தும் அவ்வாறு முதற்காரணமாகிய மாயையினின்றுந் தோன்றி ஆன்மாவுக்கு வடிவமாய், முறையே ஆனந்தமயகோசமும், விஞ்ஞானமயகோசமும், மனோமயகோசமும், பிராணமயகோசமும், அன்னமயகோசமும் ஆகிய ஐவகைப்பெயர்பெற்று, அன்னமயமுதலாகக்கொண்டு ஒன்றற் கொன்று சூக்குமமாய் நிற்கக் கேவலத்திலொன்றுமின்றி ஆணவமலமாத்திரையாய் நின்ற ஆன்மா இவ்வைங்கோசங்களில் அதுவதுவாய் வசிப்புண்டு ஏகதேசியாய் அவைகளிற் போக்குவரவு செய்து நிற்குமெனவறிக, கேவலத்திலொன்று மின்றி நின்ற ஆன்மா மாயையிலங்ஙனங் கலக்குண்டபாகத்தை முதற்கட்பொருந்தி அறிவிச்சை செயல்கள் பொதுவுகையால் அவ்வளவு விளங்கப் பெற்ற மாத்திரையே அம்மயக்கவறிவால் ஓரானந்த முண்டாகப் பெறுதலின், அஃதானந்த மயகோச மெனப்பட்டது. ஏனையவுங்காரணக்குறியாமாறுய்த்துணர்ந்து கொள்க. ஆன்மா இத்தரையின் கீழ் மேலுங்கொள்ளி வட்டமெனவுங் கறங்கெனவுநிமிடத்தின்கட் சுழலும்படி கொண்டுதிரிதல் பற்றி இவ்வைங்கோசங்களை ஐந்து பறவையாகவும், அவற்று ளொரோவொன்றை ஐவகைப்படுத்து முகமுதலிய வுறுப்புக்களாவும் வேதத்துள்ளுருவகஞ் செய்துணர்த்தியவாறு காண்க என்பவர் சிவஞானசித்தியாருரையில்.

ஆன்மாவினுண்மையுணர்தற்கு இவ்வைங் கோசங்களை இங்ஙனம் பகுத்தறிதலு மொருசாதன மெனக்கொள்க.

இன்னும் ஆன்மாச் சார்ந்ததின் வண்ணமாய் வசித்திடவருமாற்றிற் குக் சருவஞானோத்திரமாகிய ஆகமத்திலே அவ்வச்சார்புவிசேடம் பற்றிப் பூதான்மாமுதலறுவகைப்படுத்துத் தொகுத்தும் விரித்து மோதியவாறுய்த் துணர்க வென்பர். இதனை அத்துவிதவாக்கியத்தெளிவுரையிற் காண்க.

இனி இங்ஙனம் பந்திக்கப்பட்ட அன்னமயகோசம், பிராணமய கோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் ஆகிய ஐந்திலும் ஆன்மாவேற்றுமையின்றி நின்றுசெலுத்துமாறு யாங்ஙன மெனில், முறையேதேரைப் பாரிற்செலுத்துவோர் தன்மையும், மரப்பா வையினை யியக்குவோர் தன்மையும், தோற் பாவையினையாட்டுவோர் தன் மையும், பரகாயப்பிரவேசஞ் செயவோர் தன்மையும், வேதியர் வேடர் முதலிய பலவேடங்காட்டி ஆடுவோர் தன்மையும் ஒக்குமெனவறிக. இவை யைந்தும் முறையே ஒன்றற்கொன்று அந்தரங்கமாய் அவ்வைங்கோசங்க ளினும் ஆன்மாநின்று செய்யுமாற்றிற்குவமையாமாறு அறிவுடையார்பாற் றெரிந்துணர்க.

இனி என்மனை என்பதி என்று அபேதமாய் வழங்கிவந்தனவெல்லாம் உனக்குவேறுதல் கண்டாற்போல உனதன்றாகிய உடல்பொறி பிராணன் கரணங்களைத் தனித்தனியெனதென்றும், அங்ஙனமுணர்ந்த பசவுணர்வை என்னுணர்வென்றும், அபேதமாகக் கூறிக்கொண்டு நீ அவைகளின்வேறாய் நிற்கின்ற முறைகாண்பாயாக. மனைமுதலிய புறப்பொருள்கள் என்னின் வேறுதல் கூடும், உடல் பொறிமுதலியவை என்னைவிட்டு நீங்கமாட்டா வென்பாயாயின் உன்னுடையனவாகி அபேதமாய் எனதென்று வழங்கப் பட்டு நகமயிர் முதலிய சிலநீங்குதலுங் காணப்படுதலால், இதனானும் ஆன்மா அவற்றிற்கு வேறென்ப தறிந்துகொள்க.

அற்றேல், உடல்பொறிமுதலியவற்றை எனதென்பது, தன்மனை முதலியவற்றை எனதென்றதுபோலன்றி இராகுவினது தலையென்றாற் போல் அபேதம்பற்றிக்கூறுங் கருத்தேயாகலின், உரைப்போர் குறிப் பொடு சார்த்திக்காணுங்கால் அவ்விருவகை வழக்கிற்குந் தம்முளொக்கு மாறு யாங்ஙனமென்பாயாயின், ஆபரணம் ஆடைமாலை முதலிய புறப் பொருள்களை யணிந்தபோது என்னணியாமென்று அபேதம்பற்றிய கருத்

தால் நினைத்திருந்த நீ நின்னாலணியப்பட்ட அப்புறப்பொருள்களாகிய அணிகலமுதலாயின நீங்கியபோது உனக்கு அந்நியமாய் நீயல்லவாயினாற் போல, உடல் பொறிமுதலிய அனைத்தும் நின்னின்றுமயலாகு மாகலான், உன்னுண்மை யறிந்து நீ இவற்றை நீங்கிநின்றறிவாயாக.

இனி ஆன்மாவை என்னுடைய ஆன்மாவென்றபொழுது யான்வேறு ஆன்மாவேறன்றாகவும் எனதென்றல் யாங்ஙனமெனில், உயிரைவேறாகக் காணுங்கருத்தின்றி இராகுவினது தலையென்றாற்போல ஒருசாரார் கூறுஞ் சிறுபான்மை வழக்காதலின் அஃது அபேதம்பற்றிய வழக்கெனவேயமையு மென்றறிக. விஞ்ஞானமயகோசம் ஆனந்த மயகோசங்கள் யானல்லே னாகிய முறைமையாதெனில், இவ்விருவகைக் கோசங்களை யெனதென்றல் ஏனைகோசங்கள்போல வேறாகக்காணுங் கருத்தால் எல்லாரானும் வழங்கப் படும் பெரும்பான்மை வழக்காதலின, அஃது அதுபோல அபேதம்பற்றிய வழக்கெனவமையாமையின் அவ்விருவகைக் கோசங்களும் ஏனையவுடல் முத லியனபோலவுயிரின் வேறேயாமென் றறிக. புத்தியை மனமென்றும், மனத்தைப் புத்தியென்றும், சித்தத்தை ஆன்மாவென்றும், ஆன்மாவைச் சித்தமென்றும், காரணங்கட்கெல்லாம் பரமகரணமாகிய சிவபிரானை ஆன் மாவென்றும், ஆன்மாவைச் சிவபிரானென்றும் இங்ஙனம் ஒவ்வோரவ்வித ரங்களின் உபசாரமாகக் கூறப்படும். உள்ளவாறு நோக்குவார்க்கு என்ற னான்மாவென்னும் வழக்கில் ஆன்மாவென்றது தன்னோடியைபுடைய பிறி தொன்றின்மேல் ஆகுபெயராய் நிற்கும் ஆகலான், அவ்வழக்குப்பற்றி நின் கருத்து நிரம்புமாறில்லை யென்றறிக. ஏனைமூவகைக் கோசங்களையும் வேறா கக்கொண்டு விஞ்ஞானமயகோசம் ஆனந்தமயகோச மிரண்டும் முறையே சீவான்மாவும் பரமான்வுமாமென்பர் மதத்தை மறுத்தற்பொருட்டு அவ ற்றை வேறுவிதந் தோதியவாறென வறிக.

இனி ஆன்மாவின் வேறாகிய அவ்வைங்கோசங்களை ஆன்மா பொருந் தல்பற்றி ஆன்மா என உபநிடதங்களிற் கூறியதென்பர். அதுவும் விளக் கிருக்கின்ற தகழியை விளக்கென்றாற்போலத் தானியாகுபெய ராதற்குரிய இயைபு பற்றியன்றிப் பிறிதில்லையாகலான், பொறி புலன் கரணமுதலிய வெல்லாவற்றின்கண்ணும் அறியப்படும் பேதமாய்ப் பிரிதலின்றி யறிவ தாகிய ஆன்மா அறியப்படு மப்பொருள்கட்கு வேறெனவறிக.

இன்னும், அன்னமயகோச முதலிய நான்கினையும் ஒரோவொன்றாக விட்டுவிட்டு ஐந்தவத்தைப்பட்டு விழித்தபின் அவை கூடிநின் றறிவிக்கக் காணப்பட்ட கனவைச் சொல்லியுஞ் சுழுத்தியினைக் கருதியும் அவைகட்கு

வேருயுண்டி வினைகளின்றிக் கிடந்துயிர்த்த துரிய துரியாதீதங்களை உண்டி வினைகளுறுதலாகிய மறுதலையின் வைத்தும் அங்ஙன மவத்தைப் பட்ட வற்றை அறியா நிற்குமாகலால், இதனானுங் கண்டடிறியப்பட்ட வுயிர் அவற்றின் வேறெனத் தெளிக.

இனி ஆன்மா முதல்வன்போலச் சுத்தசித்தே யென்பாயாயில் மாயா காரியங்களைப்பற்றி நின்றறிதல் வேண்டா, அவ்வாறன்றி அமைச்சரும் அரசும்போல அவற்றுடனின்று அம்மாயா கருவிகளைப்பற்றி அறிதலுண் மையால், அநாதியே ஆணவமலத்தின் மறைந்து அருவனாய்நிற்றல் பெறப் படுமென்றறிக.

இதுவ்ரையும் பரமதங்களை பரிகரித்து உயிர்க் கிலக்கணங் கூறியது. காண்க.

இனி ஆன்மா வெவ்வேறு அவத்தை யணையுமியல்பு.

ஆன்மா மேற்கூறிய மாயா காரியங்களோடு அமைச்சரும் அரசும் போறலின், அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலிய பரிசனங்களோடு உலாப் போந்த அரசன்மீள மாளிகையுட்புகும்போது வாயில்கடோறும் அவரவர் க்கு விடைகொடுத்து நிறுத்திக் காவலும் வைத்துப் பின்னர் அந்தப்புரத் தின்கண்ணே தனியே செல்லுமாறுபோல, உடம்பின்கண் முறையே அக் கருவிகளி னீங்கிப் பிராணவாயுவைக் காவலாக நிறுத்தி ஐவகையவத்தை யுறுமென்க.

ஆன்மா, அரசன்போல விட்டுவிட்டுச் செல்லுதற்கண் இலாடத்தா னத்திற் சாக்கிராவத்தையுறும்வழி முப்பத்தைந்து கருவிகளும், கண்டத் தானத்திற் சொப்பனவத்தையுறும்வழி யிருபத்தைந்து கருவிகளும், இரு தயத்தானத்திற் சுழுத்தி யவத்தையுறும்வழி மூன்று கருவிகளும், நாபித்தா னத்திற் றுரியாவத்தையுறும் வழி இரண்டு கருவிகளும், மூலதானத்திலே துரியாதீதாவத்தையுறும் வழி ஒரு கருவியுமாமென்க. இக்கருவிகளின்வகை யைச் சிவஞானசித்தியாரிற் காண்க.

மேற்கூறிப்போந்த சாக்கிரமுதலிய அவத்தைகள் ஐந்துங் கீழ்நோக் கிச் சென்றொடுங்கு முறையும் மேனோக்கித் தோன்று முறைமையும்பற்றி இருவகைப்படும். அவற்றுளொன்றாகிய ஒடுங்குமுறையாகியது கன்மார்ச் சிப்புக்கேதுவாய்ப் பிறவிக்கு வித்தாம். மற்றொன்றாகிய தோன்று முறை யாகியது் கன்மநுகர்ச்சிக் கேதுவாகலாற் பரம்பரையிற் பிறவியறுத்தற் குக் காரணமாகி யேற்படும், இனி இதயமுதற் றுவாதசாந்த மீறாகிய தான

ங்களிற் புறக்கரண முட்கரணங்களைப் பற்றியும் பற்றாதும் பிரத்தியாகார முதல் ஐவகைப்பட்டு நிகழும் யோகாவத்தையும் அதுபோல ஒடுங்கியும் பின்னர்த் தோன்றியும் அவ்வாறே பயன் றருவதன்றிப் பிறிதன்று. ஆதலால் இந்த யோகாவத்தை ஞானவத்தை போலுமென மலையாதொழிக. இங்ஙனங்கூறிய மூன்று பேதமும் முறையே சகலத்திற்கேவலம், சகலத்திற்சகலம், சகலத்திற் சுத்தமென்பர்.

சாக்கிராதி யவத்தையென மேற்கூறிப்போந்த ஐந்தனுள், முதலவத்தையாகிய சாக்கிரத்தை யடையப்பெறும் இலாடத்தானத்தின் கண்ணுஞ் சாக்கிரமுதல் ஐந்தவத்தையுளவாம், அவை கருவியான் விடயங்களையறியுஞ் செய்கைதோறும் அதிநுணுக்கமாய் இடையீடின்றி நிகழுமாறு நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. இனி இவைகளன்றி ஞானத்தை யடைந்தவரும் பிறப்பு நீங்கி அருண்ஞானத்தால் வீடுபேறடைதற்கு அவ்விலாடதானத்திற் கேவலசகலங்கணீங்கிய சுத்தத்திலும் அவ்வாறே ஐவகை அவத்தையைக் கூடுவரென்க. இதனைச் சிவஞானசித்தியாரி லுண்மையதிகாரத்திற்காண்க.

மேற்கூறிப் போந்த சாக்கிராதியவத்தைகள் ஐந்தனுட் சாக்கிரத்திலே சுத்தவித்தை, மகேச்சுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னுமைந்து கருவிகளும், கனவிலே மகேச்சுரமுதலாகிய நான்குகருவிகளும், சுழுத்தியிலே சாதாக்கியமீறாகிய மூன்று கருவிகளும், துரியத்திலே சத்தியீறாகிய இரண்டு கருவிகளும், துரியாதீதத்திலே சிவதத்துவமாகிய ஒருகருவியுங் கலாதிகடொழிற்படு மிடந்தோறுங் கருவியான் விடயங்களை யறியுஞ்செய்கைதோறும் அக்கலாதிகளைச் செலுத்தி நிற்றலை நுண்ணுர்வானுணர்ந்து கொள்க.

இனி ஆன்மா அவ்வாறு நிகழுங்காரியாவத்தைகளை யுறுதற்குக்காரணமாகக் கேவலஞ் சகலஞ்சுத்தமென மூன்றவத்தையடைவன். இவற்றுட் கேவலமாவது தன்னுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளி னிகழ்ச்சி சிறிதுமின்றித் தான்மாத்திரை யுளனாதலாம். பின்னர்த் தனுகரணாதியோடும் முதலவன் கூட்டக்கூடி அவையொருபுடை விளங்குமவதரத்திலே சகலனும். பின்னர்ப்பஞ்சமலங்களு நீங்கிப் பிறவியொழிந்து சிவத்தோடுகூடி அவ்விச்சா ஞானக்கிரியைக ளெங்குமாய் வியாபித்து விளங்குமவதரத்திற் சுத்தமுண்டயனு மென்க.

மேற்கூறிய மூன்றவத்தை யுறுத்தற்குரிய ஆன்மா வரக்கடவனவாகிய காரியங்களுள் உம்பு முன்னில்லாதவனும், கலாதியறிவோடு முன்சேர்த்

லில்லாதவனும், * புத்திகுணமெட்டினையும் ஏனைப்போக்கிய காண்டக்கருவிகளையும் முன்பொருந்தாதவனும், இச்சை அறிவு தொழிலிவை முன்னில்லாதவனும், தனக்கெனவொரு சுதந்திரமுன்னில்லாத வனும், போகத்தின் முன் கொள்கையில்லாதவனும், தோற்றக்கேடுகண் முன்னில்லாதவனும், ஏகதேசியாதன் முன்னில்லாதவனுமாகிக் கேவலாவத்தையில் ஆணவமலத்தோடு மாத்திரங்கூடிநிற்பன். இது தன்னுண்மை யெனப்படுங்கேவலத்தியல் கூறியவாறென்றறிக.

மேற்கூறிய கேவலத்தையைப் பொருந்திய ஆன்மா உருவினைக்கொண்டும், போககாண்டமாகிய கலாதியோடு செறிந்தும் போக்கியகாண்டமாகிய புத்தியாதியைச்செறிந்தும், இச்சையுற்றும், நால்வகைவாக்குகளாணிகழுமறிவுற்றும், தொழில்களுற்றும், சத்தாதி விடயத்தில் விருப்பஞ்செய்தும், போகநுகர்ந்தும், தோற்றக்கேடுகளிற் புக்குழன்றும், ஏகதேசியாகி, இப்பத்துக் காரியத்தையுமுடையனுய்ச், சகலாவத்தையிற் சீவித்து நிற்பன். இது தனுகரணுதியை முதல்வன் கொடுத்தபோது சகலனுமியல்புகூறியவாறென்றறிக, மேற்கூறிய கேவலத்தின் மறுதலையாய திச்சகலமென்க.

மேற்கூறியபத்தினுள்ளே சத்தமாதியாம் விடயத்தில் விருப்பஞ்செய்தல் கழிதற்கேதுவாகிய இருவினையொப்பின் கண்ணே போகபோக்கியக் கருவிகளின் செறிவு கழிதற்கேதுவாகிய சிவசத்திநிபாதமுறுதலால், உருக்கழிதற்கேதுவாகிய குருவருள்பெற்றும், எல்லாயோநியும் புக்குழலுதல் கழிதற்கேதுவாகிய ஞானசாதனமடைந்தும், சென்று திரிதலாகிய யேகதேசத்தன்மை கழிதற்கேதுவாகிய அநாதிமும்மலநீக்கியும், சத்தமாதியாம் விடயந்தனிலே நுகர்வது கழிதற்கேதுவாகிய பழையவாதனை நீக்கியும், பாசவறிவிச்சைசெயல்கள் கழிதற்கேதுவாகிய ஞானம்பெருக்கியும் முறையே கிடைப்ப அவற்ருன் அக்காரியம் பத்துநீங்கப்பெற்றுச் சிவபிரான் திருவருளைக் கூடுதல் சுத்தவாத்தையின் இலக்கணமென்க. இருவினையொப்புக்கு மூலமாகிய சிவபுண்ணியமுஞ், சத்திநிபாதமென்கின்ற அருள்பதிதற்கு மூலமாகிய மலபரிபாகமுஞ் சிவஞான சித்தியாரிற் காண்க. இது சுத்தமுடையனு மியல்புகூறியவாறென்றறிக. இது இலக்கியவிலக்கணங் கற்றவர்கள் எளிதினுணருமாறு சுப்பிரமணியக்கவிராயர் என்னும் பெயருடைய என்னுடைய நடுவுள்ள பிள்ளை யுதவியால் வரையப்பட்டது.

இங்ஙனம்:
இராமசாமிக்கவிராயர்.

---

* புத்திகுணமெட்டாவன — தருமம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியம், அதருமம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம், அனைசுவரியம், என்பன